

Γεώργιος Ψωμιάδης

Ἡ φωλιά

Διηγήματα

Ἡ φωλιά

ΤΟ ΦΟΡΤΗΓΟ ΕΙΝΑΙ παρκαρισμένο ἔξω ἀπ' τὸ σχολεῖο. Κόκκινου χρώματος, τραβᾷ ἀμέσως τὸ βλέμμα του ὅταν διασχίζει τὸ προαύλιο. Ὁ μικρὸς κρατᾷ ἓνα στριφτὸ τσιγάρο. Λίγα χρόνια πρὶν θὰ τὸ πετοῦσε τῇ στιγμῇ ποὺ θὰ ἔβλεπε τὸν πατέρα του. Θὰ ἀνάσαινε γρήγορα, νὰ ἀδειάσει ἀπ' τὸν καπνὸ τὰ σωθικά του. Τώρα δὲν μπαίνει κανστὸν κόπο. Ἄλλωστε ξέρει πὼς κατὰ βάθος τοῦ πατέρα του πάντα τοῦ ἄρесе ποὺ κάπνιζε. Τὸ καταλαβαίνει ἀπὸ τὸ πὼς τοῦ δίνει τὸν ἀναπτήρα ὅταν τὸν χάνει. «Σ' ἔχω», λέει κλείνοντάς του τὸ μάτι καὶ μὲ μιὰ κίνηση τὸν ἀνάβει μπροστά του. Τώρα, καθὼς πλησιάζει, βλέπει τὸ χέρι του ποὺ κρέμεται ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ φορτηγοῦ, τὸ τατουάζ μὲ τὴν κόκκινη φάλαινα ξεχωρίζει ἐπάνω του. Ὅταν ἦταν μικρὸ παιδί, ὁ πατέρας του τοῦ ἔλεγε πὼς τὸν ἔκλεψαν οἱ ἰθαγενεῖς Οὐμπα Λούμπα καὶ τοῦ τὸ ζωγράφισαν γιὰ νὰ γίνεῖ μέλος τῆς φυλῆς τους. Κορνάρει μὲ ἄντικαμβάνεται τὴν παρουσία του. Ἀνοίγει τὴ συρόμενη πίσω πόρτα κἀνοντάς του νόημα νὰ βάλει τὴν τσάντα μέσα.

« Παραδίδετε καὶ Πέμπτες; » ρωτᾷ ὁ μικρὸς κι ἐκεῖνος

δὲν ἀπαντᾷ ἀμέσως, πρῶτα στριμώχνει τὴν τσάντα ἀνάμεσα στὰ τελάρα μὲ τὶς ντομάτες. Συνήθως δὲν φορᾷ τὴν μπλούζα τῆς δουλειᾶς. Σήμερα ὅμως τὸ λογότυπο τῆς ἑταιρείας φιγουράρει στὸ στῆθος τοῦ πατέρα. Τὸ ἴδιο καὶ στὴν πόρτα τοῦ φορτηγοῦ. Δύο κεφαλαῖα Μ. «Μεταφορὲς Μάινας». Παλιὰ ὁ μικρὸς μουντζούρωνε μὲ ἓναν μαρκαδόρο τὰ δύο Μ. Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι ἀκόμη ξεθωριασμένο στὴ γωνία – ὁ πατέρας του καθάριζε γιὰ ὥρα τὸ φορτηγὸ μὲ νέφτι πρὶν φύγει γιὰ νὰ παραδώσει, ὅπως πάντα σὲ κάποιον νησί. Αἴγινα, Ἀγκίστρι, Σαλαμίνα, Τζιά. Τὰ δρομολόγια ἀλλάζουν ἀνάλογα μὲ τὴν ἐποχὴ. Τὰ καλοκαίρια ἢ δουλειὰ ἀυξάνεται πολὺ. Μόνο κάποιες Πέμπτες, στὰ ρεπό του, τὸν βλέπει στημένο ἔξω ἀπ' τὸ σχολεῖο νὰ τὸν περιμένει στριφογυρίζοντας ἓνα τσιγάρο στὰ δάχτυλά του. Μὲ τὸ μάτι μετρᾷ τὶς γόπες μπαίνοντας στὸ φορτηγὸ. Καμιὰ δεκαριά σήμερα, πεταμένες σὲ ἓνα πλαστικὸ ποτήρι καφέ, δίπλα στὸ χειρόφρενο.

«Ἀγκίστρι», λέει ὁ πατέρας ὅταν βάζουν τὶς ζῶνες τους. Τοῦ δίνει ἓνα βιαστικὸ φιλιὸ στὸ μάγουλο. Τὰ γένια του τσιμπᾶνε. Τὸ φορτηγὸ μυρίζει ζεστὸ πλαστικὸ. Τὸ καπὸ βράζει κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο τοῦ Ἰουνίου. «Θά'ρθεις βόλτα;»

Κάθε φορὰ τὸν ρωτοῦσε σὰν νὰ μὴ θεωροῦνταν ἤδη δεδομένη ἢ συμμετοχὴ του. Λὲς καὶ ἦταν στὸ χέρι του ἄς ποῦμε νὰ ἀρνηθεῖ, νὰ ἀνοίξει ξαφνικὰ τὴν πόρτα καὶ νὰ περπατήσῃ μόνος μέχρι τὸ σπίτι. Τὶς περισσότερες φορὲς μάλιστα ὁ πατέρας ἐρχόταν ἔχοντας ἀποφασίσει ἀπὸ πρὶν κάτι διαφορετικὸ γιὰ τοὺς δύο τους, τὴ μιὰ φορὰ ἓνα μεξικάνικο ἐστιατόριο, τὴν ἄλλη ἓναν ποδοσφαιρικὸ ἀγώ-

να, ένα νέο μπάρ που είχε ανακαλύψει ότι παίζει παλιό καλό ρόκ εν ρόλ.

«Φέτος έχουν τρελαθεί στις παραγγελίες, όλο φροϋτα και λαχανικά. Άνανάδες, ντομάτες, καρπούζια. Ό,τι βάζει ο νοϋς σου. Γέμισε τὸ νησί τουρίστες, τὰ ἀδειάσαν ὅλα», λέει και μετὰ ἀπὸ λίγο προσθέτει: «Ὅπου νὰ ἴναι θὰ μᾶς φᾶν και τὴ φωλιά».

Ἡ φωλιά ἦταν μιὰ μικρὴ ἀκτὴ κρυμμένη στὴ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ νησιοῦ, που κάποτε τὴν εἶχαν ἀνακαλύψει τυχαῖα. Ἐκεῖ συνήθιζαν νὰ στήνουν κάθε καλοκαίρι δυὸ αἰῶρες και περνοῦσαν μιὰ βδομάδα στὴ φύση. Ἦταν οἱ μόνες μέρες τοῦ χρόνου που τὰ δρομολόγια τοῦ πατέρα του χαλάρωναν. Ἐμπαιναν στὸ φορτηγὸ ἀπ' τὴν Ἀθήνα, ἀγόραζαν προμήθειες –ὅπωςδὴποτε πατατάκια γιατὸ ἐκεῖνον, μπύρες γιατὸν πατέρα του– και δὲν ἔκαναν τίποτε ἄλλο πέρα ἀπὸ τὸ νὰ βουτοῦν στὴ θάλασσα ὅταν ζεσταίνονταν και νὰ κοιτοῦν τὰ ἀστέρια μόλις βράδιαζε ξαπλωμένοι στὶς αἰῶρες τους. Τὸ μόνο που ἔσπαγε τὴν ἀπαράλλακτη ρουτίνα στὴ φωλιά ἦταν οἱ βραδινὲς ἀναγνώσεις τοῦ πατέρα. Διάβαζε ἀνὰ διαστήματα, δυνατὰ και μὲ ἔμφαση, κομμάτια ἀπὸ τὸ μοναδικὸ βιβλίο που ὁ μικρὸς τὸν εἶχε δεῖ ποτὲ νὰ κουβαλᾷ μαζί του, τὸν ὀδηγὸ ἐπιβίωσης. «Γιὰ νὰ ἀνάψετε φωτιά στὴ φύση ἀναζητῆστε ξερὰ φύλλα, χνουδί ἀπὸ τίς τσέπες σας, ἢ ἕναν ξερὸ φλοιὸ γιατὸ προσάναμμα, φτιάξτε μιὰ τριγωνικὴ δομὴ και προσφύγετε στὴ μέθοδο τόξο και ξύλο, τρίβοντας τὸν ἄξονα πάνω στὸ ξύλο βάρσης». Ὅταν κάποια στιγμή κουραζόταν και ἦ φωνὴ του βράχνιαζε, ἔσβηνε τὸν φακὸ που εἶχε κρεμάσει στὸ

δέντρο και ξάπλωνε αρχίζοντας άμέσως τὸ ροχαλητό. Παλιότερα ὁ μικρὸς ένιωθε πὼς ἡ έπαφή τους αὐτὴ μετὴ φύση ἦταν κατὰ κάποιον τρόπο ένα προνόμιο πὸν κατεΐχαν μόνο οἱ δυὸ τους. «Φυσικὰ καὶ μᾶς ἀρέσει, εἴμαστε φυσιολάτρες», ἔλεγε στὴ μητέρα του ὅταν τὸν ρωτοῦσε ἀν περνοῦσε καλὰ στὶς διακοπές μετὸν πατέρα του, παπαγαλίζοντας μιὰ λέξη πὸν τοῦ εἶχε κάνει ιδιαίτερη έντύπωση ἀπὸ τὶς βραδινές ἀναγνώσεις. Μετὰ χρόνια οἱ ἐκδρομές τους ἀρχισαν νὰ ἀραιώνουν. Κάποιες φορές ἡ μητέρα του τηλεφωνοῦσε γιὰ νὰ τοῦ πεί πὼς καλὸ θὰ ἦταν νὰ επιστρέψει νωρίτερα στὸ σπίτι γιὰ νὰ προλάβει κάτι επισκέψεις συγγενῶν, ένῶ κάποιες άλλες ὁ πατέρας του, πὸν συχνὰ ἔφευγε γιὰ νὰ ἀναζητήσει σῆμα γιὰ τὸ κινητὸ στὸν κεντρικὸ δρόμο, γυρνοῦσε μετὰ συγκεκριμένη έκφραση στὸ πρόσωπό του, ἔχοντας καταφέρει μετὰ ἀπὸ πολὺ κόπο νὰ μιλήσει μετὴν έταιρεία «Μεταφορὸς Μάινας». Μιὰ έκφραση πὸν ἦταν ἀρκετὴ προκειμένου ὁ μικρὸς νὰ καταλάβει πὼς εἶχε ἔρθει ἡ στιγμὴ τῆς ἀναχώρησης.

«Τί; Ἔχεις κανονίσει γιὰ βράδυ μήπως; Θὰ σὲ φέρω νωρὶς πίσω, μὴν ἀνησυχεῖς», λέει ὁ πατέρας ρίχνοντάς του κλεφτὲς ματιές καὶ τσεκάροντας παράλληλα τὰ ἀμάξια ἀπὸ τὸν καθρέφτη. «Αὐθήμερόν. Μιὰ βουτιά στὴ φωλιὰ καὶ φύγαμε».

«Ὅχι, πᾶμε», ἀπαντᾷ ἐκεῖνος. «Δὲν πειράζει νὰ ἀργήσουμε, ἔτσι κι ἀλλιῶς δὲν βγαίνω καὶ πολὺ τελευταῖα». Ἡ ἀλήθεια ἦταν ὅτι ποτὲ του δὲν ἔβγαине, τουλάχιστον ὅπως τὸ έννοοῦσαν οἱ ἄλλοι. Μερικὲς φορές περπατοῦσε τὰ βράδια μέχρι τὴ γέφυρα τοῦ κεντρικοῦ δρόμου ὅπου καὶ κά-

πνιζε βλέποντας τὰ φῶτα τῶν αὐτοκινήτων νὰ ἐξαφανίζονται ἀπὸ κάτω του. Αὐτὴ ἡ ἔξοδος τοῦ ἄρесе. Ὅσο γιὰ τὶς οὐρὲς τῶν κλάμπ, ὅσες φορὲς ἔμπαινε σὲ αὐτὲς σύντομα τὸν ἔπιανε ἓνα αἶσθημα ναυτίας. Μέχρι νὰ ἔρθει ἡ σειρά του εἶχε ἤδη καληνυχτίσει τὴν παρέα. Ὁ πατέρας δὲν ἀπαντᾷ. Δὲν ρωτᾷ τί ἔχει συμβεῖ καὶ δὲν βγαίνει τελευταῖα. Ὁ μικρὸς ἀνοίγει τὸ παράθυρο καὶ ἀφήνει τὸν ἀέρα νὰ τὸν χτυπήσει ὅπως μπαίνουν στὴν Πειραιῶς. Ἄν κάτι τοῦ ἀρέσει στὸ φορτηγὸ εἶναι ὅτι βλέπει τοὺς περαστικούς ἀπὸ ψηλά, νὰ διασχίζουν βιαστικοὶ τὸν δρόμο, νὰ χώνονται μὲ μιὰν ἀνάσα στὸν ἠλεκτρικό, τὴν τσαντίλα τους νὰ ἐξατμίζεται ἀπ' τὰ παράθυρα τῶν συρμῶν. «Καμιὰ προτίμηση;» ρωτᾷ ὁ πατέρας. Ἔχει ἀνοίξει τὸ ραδιόφωνο, χαίρεται ποὺ παίζει παλιὸ καλὸ ροκ ἐν ρόλ.

Τοῦ φαινόταν περίεργο πῶς κάποτε ὁ πατέρας του εἶχε μαλλιά καὶ μάλιστα μακριά. Τὸ εἶχε ἀνακαλύψει ὅταν καιρὸ πρὶν βρῆκε μιὰ ξεχασμένη φωτογραφία τυχαῖα σὲ ἓνα ντουλάπι. Φοροῦσε δερμάτινο καὶ εἶχε πλάι του μιὰ κοπέλα. Δὲν ἦταν ἡ μητέρα του. Ἴσως γι' αὐτὸ νὰ ἦταν κρυμμένη ἡ φωτογραφία, σκέφτεται. Πόζαρον μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη μπλὲ μοτοσυκλέτα. Ἐκείνη γελοῦσε ἀκουμπισμένη στὸ μπράτσο του, δίπλα στὸ τατουάζ μὲ τὴν κόκινη φάλαινα τῶν Οὐμπα Λούμπα. Τὸ τατουάζ ἔμοιαζε νὰ ἔχει μόλις γίνει, φλογερὸ καὶ λαμπερὸ τραβοῦσε ἀμέσως τὸ μάτι στὴ φωτογραφία. Φανταζόταν τὴν κοπέλα νὰ γραπώνεται πάνω του καὶ νὰ διασχίζουν μαζὶ μεγάλες λεωφόρους. Τώρα ὁ πατέρας κουνᾷ τὸ κεφάλι στὸν ρυθμὸ τῆς μουσικῆς. «Μπά, μιὰ χαρὰ εἶναι κι αὐτό», λέει ὁ μικρὸς.

Δὲν προλαβαίνει νὰ ὀλοκληρώσει τὴ φράση του ὅταν μέσα ἀπὸ τὸν ἤχο τῆς κιθάρας ξεχωρίζει ἕναν γδοῦπο. Ἔρχεται ἀπ' τὴν καρότσα τοῦ φορτηγοῦ. Ὁ θόρυβος ἐπαναλαμβάνεται. Διαδοχικοὶ χτύποι, σὰν κάτι νὰ κοπανᾷ τὶς λαμαρίνες δεξιά κι ἀριστερά. Θὰ κουτροβάλησαν οἱ ντομάτες, σκέφτεται. Δὲν θὰ τὶς ἔδесе καλά, θὰ σκόρπισαν στὴν καρότσα. Μιὰ φορά ὁ πατέρας εἶχε ξεχάσει νὰ δέσει σφιχτὰ τὸ φορτίο καὶ ἀναγκάστηκαν νὰ γυρίσουν πίσω γιὰ νὰ τὶς ἀντικαταστήσει. Ὁ μικρὸς τὶς φαντάζεται στραπατσαρισμένες – ἕνας κόκκινος παχύρρευστος πολτός.

Στὰ μισὰ τῆς διαδρομῆς ὁ πατέρας τοῦ δείχνει μιὰ καντίνα στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. « Πεινᾷς; » ρωτᾷ, κι ὁ μικρὸς γνέφει καταφατικά. Μόλις κατεβαίνουν, χαιρετοῦν μὲ ἕνα νεῦμα τοὺς πελάτες ποὺ μασουλᾷνε σκυφτοὶ σάντουιτς σὲ κάτι πλαστικές καρέκλες. Τὰ δάχτυλά τους, ἀσπρισμένα ἀπὸ μπογιές, χώνουν τὶς πατάτες στὸ στόμα. Ἡ γυναίκα τῆς καντίνας τοὺς φτιάχνει τὰ βρώμικα τρῶνε σιωπηλοὶ στὰ ὄρθια, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἄδεια καρέκλα. Ἀπὸ τὸ πλάι τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ πατέρα τρέχει μιὰ γραμμὴ ἰδρώτα. Οἱ τρίχες στοὺς κροτάφους ἔχουν γκριζάει. Μιὰ φλέβα μονίμως πετάγεται στὴν ἄκρη τοῦ μετώπου του. Χτυπᾷ τὸ τηλέφωνο. Χώνει τὸ λερωμένο μὲ σάλτσες χέρι του στὴν τσέπη, προσπαθεῖ νὰ βγάλει τὸ κινητό.

« Τρεῖς φεύγει τὸ φέρι, πέντε παραδίδω. Ναί, ἐπιστροφὴ μὲ τὸ τελευταῖο καὶ αὔριο Τζιά, πρῶτα ὁ Θεός. Ὅλα καλά χώρεσαν. Ναί, νὰ εἶναι ἔτοιμος νὰ παραλάβει, μὴ μοῦ ἔχει πάλι τὴν καθυστερημένη τὴν κόρη του ».

« Αὔριο θὰ φτάσει 40άρι », φωνάζει τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς

ἐργάτες, κι ἓνας ἄλλος ἀπαντᾷ πιὸ δυνατᾶ: «Δὲν πᾶ' νὰ καεῖ τὸ σύμπαν; Ἐγὼ βγαίνω σὲ ἄδεια». Ὁ πατέρας κλείνει μὲ τὴν παλάμη του τὸ ἄλλο αὐτί. Δυσκολεύεται νὰ ἀκούσει. «Ναί, μετὰ Σαλαμίνα, καὶ τὴν ἄλλη Αἴγινα», φωνάζει τώρα στὸ τηλέφωνο. Σουφρώνει τὰ φρύδια. Ἡ φλέβα τρεμοπαίζει στὸ μέτωπό του. Στὸ χέρι του τρέχει λίγο κέτσαπ. Κοιτᾷ τὸν οὐρανὸ λὲς καὶ βρίζει τὰ σύννεφα. Ὁ μικρὸς ἀρχίζει νὰ περπατᾷ ἀργὰ πρὸς τὸν δρόμο, κάνοντας πῶς παρατηρεῖ μὲ προσοχὴ τὰ αὐτοκίνητα ποὺ σχηματίζουν οὐρὰ στὰ φανάρια. Οἱ φωνὲς μπερδεύονται πίσω του. Ὁ πατέρας κλείνει τὸ τηλέφωνο καὶ πετᾷ μὲ δύναμη τὶς τελευταῖες μπουκιὲς τοῦ σάντουιτς στὸν ξέχειλο πλαστικὸ κάδο. Περπατοῦν τώρα καὶ οἱ δυὸ πρὸς τὸ παρακαρισμένο φορτηγὸ ποὺ μοιάζει νὰ δονεῖται κάτω ἀπὸ τὴ ζέστη. Ὅταν βάζει μπρός, αὐτὸ κινεῖται ἀργά. Ὁ πατέρας κολλᾷ τὸ πόδι στὸ γκάτζι, ὅμως χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τὸ φορτηγὸ σέρνεται γιὰ λίγο, βαρὺ, κουρασμένο, στὸν παράδρομο. Τελικὰ ἀναπτύσσει ταχύτητα.

Στὸ φέρι πάντα κάθονταν μέσα. Ὁ πατέρας ἐπιανε ἓναν ἀπὸ τοὺς γωνιακοὺς καναπέδες. Ἐβαζε ἀπ' τὸ κινητὸ νὰ παίξουν στὴ διαπασῶν σὲ ἀνοιχτὴ ἀκρόαση τραγούδια ποὺ εἶχε κατεβάσει· τραγούδια ποὺ διακόπτονταν πάντα στὸ ἴδιο σημεῖο ἀπὸ τὶς ἀνακοινώσεις τῶν μεγάλφωνων γιὰ τὴν ἄφιξη τοῦ πλοίου στὴν πρώτη στάση, τὴν Αἴγινα. Ἐβγαίνε ὅμως συχνὰ γιὰ τσιγάρο καὶ γιὰ νὰ μιλήσει στὸ τηλέφωνο, καὶ ὁ μικρὸς ἔμενε ἐκεῖ, νὰ εἰσπράττει τὰ ἀπειλητικὰ βλέμματα ὅσων μάταια προσπαθοῦσαν νὰ κοιμηθοῦν στοὺς γειτονικοὺς καναπέδες. «Ἐπιστρέφω», ἔλεγε. Τὸν

ἔβλεπε πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι νὰ γέρνει στὰ κάγκελα τοῦ καταστρώματος μὲ τὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου του νὰ ταξιδεύει στὴ θάλασσα. Ὁ κόσμος ποὺ περνοῦσε ἔριχνε κλεφτὲς ματιὲς στὸ τατουάζ του.

Πάρκαραν τὸ φορτηγὸ στὸ φέρι μὲ δυσκολία, ἀφοῦ σήμερα ἦταν γεμάτο. Ὁ πατέρας φρέναρε δυὸ φορές ἀπότομα ὅταν λίγο ἔλειψε νὰ χτυπήσει ἓνα μηχανάκι, τὴν ὑπαρξή τοῦ ὁποίου ἀντιλήφθηκε τὴν τελευταία στιγμή. Ἡ καρότσα τοῦ φορτηγοῦ κουνήθηκε ὀλόκληρη. Ὁ μικρὸς σκέφτηκε πὼς μᾶλλον θὰ ἔπρεπε νὰ τσεκάρουν ἂν ὅλα ἦταν καλὰ μὲ τὸ φορτίο. Ὁ πατέρας ὅμως ἔμοιαζε νὰ μὴν ἀνησυχεῖ, ἔβγαλε ἀπλῶς τὰ κλειδιά καὶ εἶπε: « Πᾶμε ἔξω αὐτὴ τὴ φορά; Νὰ μᾶς βαρέσει καὶ λίγο ὁ ἀέρας; ». Ὁ μικρὸς τὸν κοίταξε σὰν νὰ μὴν καταλάβαινε. « Πᾶμε, νάι », ἀπάντησε τελικά.

« Θὰ πᾶς γιὰ καφέδες; »

Τὸ πλοῖο ἦταν γεμάτο ἡλιοκαμένους τουρίστες, παιδιὰ ποὺ πιπίζαν ξυλάκια παγωτὸ καὶ ζευγαράκια ποὺ ἀκουμποῦσαν τὰ ζεστά, κουρασμένα κεφάλια τους στὶς παλάμες τους. Ὁ πατέρας εἶχε βρεῖ δυὸ ἄδειες καρέκλες σὲ ἓναν διάδρομο ἔξω. Ὁ μικρὸς τὸν ἐντόπισε ἀμέσως καθὼς ἐπέστρεφε ἀπὸ τὸ κυλικεῖο. Στάθηκε ὄρθιος στὴ μέση του διαδρόμου, μὲ τοὺς καφέδες στὸ χέρι, καὶ τὸν παρατήρησε γιὰ μιὰ στιγμή. Εἶχε γείρει μὲ τὴν καρέκλα του μπροστὰ στὸ λευκὸ κάγκελο – τὸ πρόσωπό του, ἔτσι ὅπως λουζόταν ἀπ’ τὸν ἥλιο, τοῦ φάνηκε ἴσως γιὰ πρώτη φορά τόσο τσαλακωμένο. Μιὰ κυρία μὲ τὸν σκύλο της τὸν ἔσπρωξε στὴν πλάτη γιὰ νὰ περάσει καὶ παραλίγο νὰ ρί-

ξει τούς καφέδες κάτω. Κάθισε στη θέση του και σέ λίγο είδε τόν πατέρα του νά αποκοιμιέται πάνω στο κάγκελο. Κάπνισε για λίγη ώρα. Ξαφνικά συνειδητοποίησε πώς είχε ξεχάσει στο φορτηγό τήν τσάντα του με τò κινητό και τὰ βιβλία του. Άν τὰ εἶχε, θά περνοῦσε εὐχάριστα τήν ώρα του μέχρι νά φτάσουν στο νησί. Τò βλέμμα του τράβηξαν οἱ γλάροι πού συνόδευαν τò πλοῖο. Τῖς σκέψεις πού στριφογύριζαν στο κεφάλι του διέκοψε τò ροχαλητό τοῦ πατέρα του, σιγανό σάν σφύριγμα. Ἡ φλέβα στο μέτωπό του δέν παλλόταν, εἶχε πιά ἡρεμήσει.

Ἦταν σέ μιὰ ἀπό τῖς τελευταῖες τούς διακοπές στο νησί, πρὶν ἀπό λίγα χρόνια, ὅταν, καθῶς περνοῦσαν ἀπό τήν παραλιακή ὁδὸ με τò φορτηγό, εἶχε καταλάβει πὼς τελικά δέν ἦταν ἡ μεγάλη ἀγάπη τους γιὰ τὴ φύση πού τούς ἔκανε νά κοιμοῦνται τὰ βράδια στῖς αἰῶρες, νά λούζονται στὰ δημόσια ντουζ καὶ νά ξυπνοῦν ἀπὸ τò κύμα πού ἔσκαγε στὰ βράχια τῆς φωλιᾶς, ἀλλὰ ἡ οἰκονομική τους κατάσταση. Εἶχε προσέξει πὼς ὁ πατέρας του ἐνῶ ὀδηγοῦσε ἔτρωγε με τὰ μάτια τῖς μονοκατοικίες με τῖς πισίνες, τούς τουρίστες πού ἔσερναν τῖς βαλίτσες τους στὰ πολυτελῆ ἐνοικιαζόμενα πρὶν βγοῦν φρεσκολουσμένοι, με τὰ καλά τους πουκάμισα νά ἀνεμίζουν στὴν παραλία. Τώρα, ὅταν βγῆκαν στὸν ἴδιο δρόμο, δέν τὰ κοίταξε στιγμή ὅλα αὐτὰ: ἦταν σάν νά ἀγνοοῦσε συνειδητὰ τὴν ὑπαρξή τους, ἔριχνε ἀπλῶς τò βλέμμα του στὴ μεριά τῆς θάλασσας, κρατώντας τò τιμόνι σφιχτά. «Ἐχει κύμα σήμερα», μονολόγησε. «Δέν βαριέσαι». Ὁ μικρὸς δέν τὸν ἄκουγε, σκεφτόταν πὼς σέ λίγο θά ἔφταναν στο παντοπωλεῖο. Τὸν φαντάστηκε νά

παίρνει άγκαλιά άπ' τήν καρότσα τς στραπατσαρισμένες ντομάτες και νά τς πετᾶ στὰ πόδια τῆς κόρης τοῦ παντοπόωη. «Στῆ φωλιά θά κόβει ὁ άνεμος, σίγουρα θά εἶναι πιὸ ἤρεμα», εἶπε τελικά.

Τὰ στόρια ἦταν κατεβασμένα. Τὰ εἶδε άπό μακριά καθῶς πλησιάζαν στὸ παντοπωλεῖο. Ὁ πατέρας του βγῆκε άπό τὸ φορτηγὸ μὲ τὸ τσιγάρο νά κρέμεται στὰ χεῖλη. Πίσω του ἔκλεισε τὴν πόρτα μὲ δύναμη. Αὐτὸς ἔμεινε μέσα. Τὸν παρατηροῦσε πίσω άπ' τὸ παράθυρο νά πλησιάζει άργά τὴν κλειστή εἴσοδο τοῦ παντοπωλείου μὲ τὸ χαρτί τῆς παραλαβῆς στὸ ἓνα χέρι. Περίμενε γιὰ λίγο καμπουριαστὸς κάτω άπ' τὸν καυτὸ ἥλιο. Ἐπιθεώρησε τὸ κτήριο σέρνοντας τὰ πόδια του στὸ χαλίκι. Ἐπειτα στάθηκε ακίνητος γιὰ ἓνα λεπτό. Τελικά τσαλάκωσε τὸ χαρτί στὴν παλάμη του και τὸ πέταξε στὴν πινακίδα. Τὴ χτύπησε δυὸ φορές μὲ τὴ γροθιά του κι ἔβγαλε τὸ τηλέφωνο άπ' τὴν τσέπη. Τὰ παράθυρα στὸ αὐτοκίνητο ἦταν άνεβασμένα, ἔτσι ὁ μικρὸς άκουγε τὴ φωνὴ του σάν νά ἔρχόταν άπό άπόσταση. Ἄρχισε νά παίζει μὲ τὸ ντουλαπάκι τοῦ συνοδηγοῦ. Τὸ άνοιγόκλεινε χωρὶς σκοπὸ μέχρι πὸν πρόσεξε ὅτι μέσα ἦταν στριμωγμένος ὁ ὀδηγὸς ἐπιβίωσης. Τὸν περιεργάστηκε στὰ χέρια του. Ἦταν σκονισμένος και οἱ σελίδες του εἶχαν κιτρινίσει. Ἄνοιξε τυχαῖα σ' ἓνα κεφάλαιο. «Τὸ πρῶτο βῆμα προκειμένου νά δημιουργήσετε παγίδες γιὰ τὰ ζῶα εἶναι νά παρατηρήσετε τς κινήσεις τους. Πρέπει νά ξέρετε τς συνήθειες, τὰ μονοπάτια πὸν ακολουθοῦν, τὸν τρόπο πὸν άναζητοῦν τὴν τροφή τους». Ὁ πατέρας άνοιξε τὴν πόρτα, δὲν τὸν κοίταξε, μόνο πέταξε κάτω τὸ

τσαλακωμένο χαρτί κι έβαλε μπρός. Δέν τὰ κατάφερνε εύκολα. Χτύπησε τὸ κοντέρ, ἡ βενζίνη φαινόταν νὰ τελειώνει. «Μὰ πότε κιόλας;» οὐρλιαξε. Ἡ μηχανὴ βρυχήθηκε, τινάχτηκε πρὸς τὰ μπρός, μαζί καὶ τὸ φορτίο πίσω τους· αὐτὴ τὴ φορά ὁ μικρὸς ἄκουσε ἕναν θόρυβο ἀδιευκρίνιστο ποὺ δὲν ἔμοιαζε μὲ χτύπο ἀλλὰ μὲ βουητό. «Λοιπόν, λέω νὰ μείνουμε ἐδῶ ἀπόψε, ἔ; Τί λές;» εἶπε ὁ πατέρας. «Ἄφου ξεμπερδέψουμε μὲ τίς προμήθειες, θὰ τὴν ἀράξουμε ὅπως παλιά. Νὰ χαλαρώσουμε λίγο, ρε παιδί μου. Ξυπνάμε μὲ τὸ πρῶτο φῶς, παραδίδουμε στὸν μαλάκα καὶ τὴν κάνουμε νωρίς μὲ τὸ πρωινὸ πλοῖο. Σύμφωνοι;» Ὁ μικρὸς ἔγνεψε καταφατικά. «Καὶ οἱ αἰῶρες;» ρώτησε. «Μὴ σὲ νοιάζει, θὰ φτιάξουμε κρεβάτι ἀπ' τίς πευκοβελόνες», εἶπε ὁ πατέρας κι ἀγκάλιασε τὸ τιμόνι μὲ δύναμη. Ὁ μικρὸς εἶδε ἕνα μικρὸ σκίσιμο στὴ γροθιά του. Στὴν ἄκρη τοῦ καρπού του, δίπλα στὸ τατουάζ, κυλοῦσε μιὰ σταγόνα αἷμα.

Πάρκαρσαν στὸν κεντρικὸ δρόμο. Ἀπὸ ἐκεῖ, φορτωμένοι μὲ σακοῦλες, ξεκίνησαν ποδαρόδρομο γιὰ τὴ φωλιά. Περπατοῦσαν στὸ μονοπάτι γιὰ ἕνα δεκάλεπτο κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο, προσέχοντας νὰ μὴ γλιστρήσουν σὲ καμιὰ πέτρα, ὅπου ἡ κατηφόρα γινόταν ἀπότομη. Ἡ πλάτη τοῦ πατέρα, ποὺ προπορευόταν, γυάλιζε ἀπὸ τὸν ἰδρώτα, ἀφου εἶχε βγάλει τὴν μπλούζα του γιὰ νὰ τυλίξει τὴν πληγωμένη του γροθιά. Ὁ ἥχος ἀπὸ τὰ κύματα ποὺ ἔσκαγαν στὰ βράχια τῆς μικρῆς ἀκτῆς ἔφτανε τώρα στὰ αὐτιά τους μαζί μὲ ἐκεῖνον τῶν τζιτζικιῶν ποὺ ξεσήκωναν τὸν κόσμο στοὺς θάμνους καὶ τὰ πεῦκα. Ἦταν τὰ κύματα ποὺ τοὺς εἶχαν ὀδηγήσει πρώτη φορά στὴ φωλιά πρὶν ἀπὸ χρόνια

– τὴ μοναδικὴ φορὰ ποὺ εἶχαν ἔρθει χειμῶνα στὸ νησί. Ὁ πατέρας ἀποφάσισε αὐτὴ τὴν ἐκδρομὴ, ὅταν ὁ μικρὸς κάποιος στιγμὴ τὸν ρώτησε ἂν τὰ Χριστοῦγεννα τὰ νησιά εἶναι τρομακτικὰ σὰν στοιχειωμένες πόλεις. Εἶχαν περάσει ὄρες περπατώντας πλαί στὰ θολὰ νερὰ τῆς θάλασσας, βυθίζοντας τὶς μπότες τους στὴ βρεγμένη ἄμμο. Ἔτρωγαν σάντουιτς ποὺ εἶχαν φέρει μαζί τους, ξαπόστειναν στὶς ὑγρὲς αὐλὲς τῶν ἐστιατορίων καὶ χάνονταν γιὰ ὥρα βαδίζοντας κάτω ἀπὸ τὶς φυλλωσιὲς τῶν δέντρων. Ὅταν βρῆκαν τὴν ἀκτὴ, ὁ πατέρας κρέμασε θριαμβευτικὰ τὸ σκουφί του σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ δέντρα μπροστὰ στὰ βράχια. «Αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ κρησφύγετό μας τὰ καλοκαίρια, ἡ φωλιά μας», εἶπε, «κι ἐδῶ θὰ φτιάξουμε τὰ κρεβάτια μας».

Πλησίαζαν τώρα ἀκόμα πιὸ κοντά, ὅταν ὁ πατέρας του σταμάτησε ἀτόμα. Ἔκανε νὰ ἀκούσει ξανά, σὰν νὰ μὴν ἤθελε νὰ πιστέψει στὰ αὐτιά του. Ἐνα γέλιο. Σὲ λίγο εἶδαν ἓναν ἄντρα καὶ μιὰ γυναίκα, νέα παιδιά, νὰ παίζουν γυμνοὶ στὴν ἄμμουδιά. Ἐκεῖνοι ντράπηκαν ἀμέσως μόλις ἀντιλήφθηκαν τὴν παρουσία τους κι ἔτρεξαν πάλι στὸ νερό. Ὁ πατέρας προσπέρασε τὰ πεταμένα ροῦχα τους καὶ ἀκούμπησε τὶς σακοῦλες στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς ἀκτῆς, μακριὰ ἀπ' τὸ σημεῖο ὅπου ἔστηναν πάντα τὶς αἰῶρες τους. Βούτηξαν στὸ νερὸ ξεπλένοντας τὸν ἰδρώτα ἀπὸ πάνω τους καὶ κολύπησαν πολὺ, μέχρι νὰ κουραστοῦν ἀπὸ τὸ κύμα ποὺ δὲν ἔλεγε νὰ κοπάσει. Σὲ λίγο ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ δῦει ἀπέναντί τους. Τὸ ζευγάρι ἔφυγε. Καταβρόχθισαν τὶς προμήθειές τους πεινασμένοι χωρὶς νὰ μιλοῦν καί, ὅταν τὰ ἀστέρια ἐμφανίστηκαν πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους, ὁ

πατέρας είπε πώς είχε στο φορτηγό τον οδηγό ἐπιβίωσης και πώς θά ἦταν ώραῖα νὰ διάβαζαν λίγο τώρα. Σηκώθηκε γιὰ νὰ πάει νὰ τὸν πάρει και ὁ μικρὸς ἀμέσως σκέφτηκε πὼς τελικὰ δὲν θὰ κοιμόταν καθόλου ἀπόψε στὴ φωλιά. Πὼς ὁ πατέρας θὰ τσέκαρε τὸ φορτίο μιὰ τελευταία φορὰ γιὰ ἀσφάλεια ὅπως ἔκανε πάντα – σχεδὸν ψυχαναγκαστικά– πρὶν ἀφήσει τὸ φορτηγὸ στὸν δρόμο. Σκέφτηκε πὼς ἀφοῦ θὰ ἔβλεπε τὴν καταστροφή δὲν θὰ ἔκλεινε μάτι και οἱ δύο τους θὰ στήνονταν μπροστὰ στὴν προβλήτα περιμένοντας ἀμίλητοι νὰ ξημερώσει και νὰ φανεῖ τὸ πρῶτο φέρι. Τελικὰ ὅμως ὁ πατέρας ξανακάθισε. «Μπά, ἄσε, δὲν ἔχω δυνάμεις γιὰ διαβάσματα», είπε.

Ἐύπνησε μὲ τὸ πρῶτο φῶς. Ἡ θάλασσα είχε ἠρεμήσει. Ὁ πατέρας του κοιμόταν ἀκόμη. Πιπίλιζε μὲ τὰ μάτια κλειστὰ τὸ ξεραμένο αἷμα στὴ γροθιά του, μαζί και λίγο χῶμα ποὺ είχε κολλήσει στὴν πληγή. Ὁ μικρὸς ἔστριψε ἕνα τσιγάρο και φύσηξε τὸν καπνὸ στὴ δροσιὰ τοῦ πρωينوῦ. Τὸ μέρος είχε ἀλλάξει. Ἡ παραλία ἦταν πιὸ μικρὴ. Θὰ τὴν ἔφαγαν τὸν χειμῶνα τὰ κύματα, σκέφτηκε. Ὅπου νὰ ἴναι θὰ ἔφτανε τὸ φέρι. Θὰ τὸ ἔβλεπαν ἀπὸ μακριὰ νὰ πλησιάζει μέχρι νὰ ἀκούσουν τὴν κόρνα τῆς ἀφιξῆς του. Στάθηκε ὄρθιος μὲ τὰ πόδια στὴ θάλασσα και ἄφησε τὸ βλέμμα του νὰ χαθεῖ στὸν ὀρίζοντα. Σὲ λίγο θὰ ξυπνοῦσε κι ἐκεῖνος.

Περίμεναν μαζί μέσα στὸ φορτηγὸ μὲ τὴ μηχανὴ σβηστή, μπροστὰ στὸ παντοπωλεῖο, ὅσο ἔξω χάραζε ἡ μέρα. Ἀκουμποῦσαν τὰ κεφάλια στὰ παράθυρα, είχαν σχεδὸν ἀποκοιμηθεῖ γιὰ μερικὰ λεπτὰ μέχρι ποὺ κάποια στιγμή εἶδαν τὸν ἰδιοκτήτη νὰ πλησιάζει. Ὁ πατέρας ἴσιαξε τὸ

χαρτί παραλαβῆς καὶ κατέβηκε. Ἀντάλλαξαν μερικὲς κουβέντες μὲ τὸν παντοπώλη καὶ ὁ ἄντρας ἀπολογήθηκε γιὰ τὴν καθυστέρηση. Ἐπειτα ὁ πατέρας ἔκανε νόημα στὸν μικρὸ νὰ κατέβει ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ τὸν βοηθήσει στὸ ξεφόρτωμα. «Μήπως καὶ γυρίσουμε μιὰ ὥρα ἀρχύτερα πίσω», φώναξε. Ὁ μικρὸς προσπάθησε νὰ ξεκλειδώσει τὴν πόρτα τοῦ φορτηγοῦ, ὅμως διαπίστωσε πὼς ἦταν ἤδη ξεκλειδωτή. Τράβηξε μὲ ὅλη του τὴ δύναμη, ἀλλὰ ἡ πόρτα δὲν μετακινουῦνταν. «Δὲν ἀνοίγει», φώναξε, κι ὁ πατέρας πλησίασε μὲ μεγάλες δρασκειλιές. «Τράβα κι ἐσύ», εἶπε καὶ μαζί, συγχρονισμένα, κατάφεραν τελικὰ νὰ τὴν ἀνοίξουν. Τὸ νερὸ ἔλουσε τὶς μπλοῦζες τους. Χύθηκε στὴ ζεστὴ ἄσφαλτο μὲ ἓναν παφλασμό. Ἐκεῖνοι ἔμειναν ἀκίνητοι νὰ κοιτοῦν μπροστὰ τους τὸ φορτίο. Ὁ ἓνας δίπλα στὸν ἄλλον. Ἡ φάλαινα ἀνάσαινε βαριά, ἴσα πού κουνιότανε. Τοὺς κοιτοῦσε κι ἐκείνη.